

[Hauch.]

mit Partis Formand om, men skulde De ønske det, skal jeg forelægge ham Spørgsmaalet og meddele Dem hans Svar. Jeg forelagde Spørgsmaalet for mit Partis Formand, og Svaret var, at han var villig til at tage en saadan Samtale. Meddelelsen derom havde jeg Lejlighed til at overbringe den højtærede Indenrigsminister ovre i Indenrigsministeriet paa et Tidspunkt, da han meget hurtigt skulde forlade Bygningen. Saaledes er Forholdet, og det forekommer mig, at det af Hensyn til hele den Maade, hvorpaa jeg har fremstillet Sagen, er ønskeligt for mit Vedkommende — og naturligvis ogsaa for andres —, at der ikke skal opstaa nogen Misforstaaelse i Forbindelse med denne Sag.

I øvrigt vil ingen kunne være i Tvivl om — det er heller ikke blevet bestridt fra nogen Side —, at den Stilling, som mit Partis højtærede Formand i Folketinget og jeg maatte tage, var knyttet til Spørgsmaalet om Partiets Stilling. Jeg skal villig erkende, at de Hovedsynspunkter, som vi i det hele og store havde over for dette Spørgsmaal, ikke i alle Enkeltheder blev billiget af Partiet; det bærer de foreliggende Ændringsforslag jo Vidne om. Men naar det er sagt, mener jeg ogsaa, at Spørgsmaalet om de Oplysninger, der har Forbindelse med Sagen, er udtømt, og at jeg dermed kan forlade den Side af Sagen.

Endelig har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Handelsminister. Den højtærede Minister stillede et direkte Spørgsmaal til mig, nemlig om, hvorvidt den Aftale, som var truffet mellem Det konservative Folkepartis Medlemmer og mit Parti, havde nogen Tilknytning til Spørgsmaalet om Udlaansrenten og dens Begrænsning. Jeg kan i Sandhedens Interesse oplyse, at dette Spørgsmaal overhovedet ikke har været drøftet de to Grupper imellem i Forbindelse med denne Sag, saa i saa Henseende kan den højtærede Handelsminister være ganske rolig.

Den højtærede Handelsminister kritiserede den fælles Betænkning, som foreligger fra Det konservative Folkeparti og Venstre, med Hensyn til et enkelt Punkt, nemlig en Udtalelse om Sparekassernes og Bankernes Forhold. Den højtærede Minister fandt, at det var for stærkt et Udtryk, naar vi i Betænkningen havde skrevet, at man „tror med Sikkerhed at vide“. Det kan godt være, at det kan overraske den højtærede Minister, at man tror med Sikkerhed at vide, at det vil være disse Folk magtpaaliggende, og at de ogsaa gennem deres Vilje vil være til-

strækkelig stærke til at gennemføre det, de her har stillet i Udsigt. Men en Bemærkning af den Art vilde den højtærede Handelsminister ikke have fremsat, dersom han havde haft Lejlighed til at overvære den Forhandling, der fandt Sted i Udvalget med Repræsentanter for Centralledelsen for Sparekasserne og med Repræsentanter for Bankerne. Det forekommer mig, at vi dér har faaet saa kraftige Tilsagn, at det for disse to Institutioner vil være et Nederlag, som ligger helt ude over det almindelige, dersom de ikke vil være i Stand til at opfylde de Forventninger, som de i saa Henseende med fuld Ret har bibragt Udvalget, og ud fra dette Synspunkt har vi skrevet det, der staar i Betænkningen. Over for Udvalget har disse Institutioner netop med stor Kraft og Styrke hævdet, at man ikke alene havde Vilje, men ogsaa følte sig overbevist om, at man kunde skaffe sig Evnen til at føre en Politik med Hensyn til Renteniveauet her i Landet, som ikke vilde give Lovgivningsmagten nogen Grund til at foreslaa Lovbestemmelser i saa Henseende.

Jeg skal paa dette Tidspunkt foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Lange: Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat af de fire Ministre, som har haft Ordet. Disse Udtalelser indeholdt jo ikke noget, som vi ikke har staaet over for før, som man ikke tidligere har haft Lejlighed til at fremkomme med Bemærkninger imod.

Dette gælder ikke mindst den Udtalelse, der blev fremsat af den højtærede Statsminister over for min Paapegen af det Ansvar, som hviler paa Regeringen for, at Konverteringen ikke blev gennemført paa det Tidspunkt, da Konverteringsmuligheder var til Stede. Den højtærede Statsminister sagde, at det var Oppositionens Skyld, det var de to Flertalspartier her i Tinget, som ikke vilde gennemføre Regeringens Forslag. Jeg mener nu, at der ogsaa altid maa være et Ansvar hos den Regering, som ikke evner at føre Forhandlingerne til et Resultat, og ikke mindst her, hvor man stillede sig paa et saadant Standpunkt, at Forhandling i Virkeligheden var umulig.

Man peger særlig paa de Forhandlinger, der førstes i Eftersommeren 1934, og siger, at hvis Oppositionen havde accepteret Regeringens Forslag, havde Konverteringen nu været gennemført. Men er det rigtigt? Tre københavnske Hovedbanker og to store Provinsbanker samt een, kun een, af de store Sparekasser havde givet principielt